

полезно за тѣхнитѣ вдѣхновители, че този свѣтъ билъ само сънь, че той трѣбвало да се презира като нищоженъ, и че винаги трѣбвало да се мисли за небесния животъ. „Начало на мъдростта е да се изучи смъртта“, споредъ тѣхъ. А ржководители въ тази мъдростъ били мошеницитѣ, които иматъ грижа да живѣятъ охолно и безъ трудъ и да затлъстяватъ на чужда смѣтка. „Понеже, мисли Селимински, идеята за смъртта е лостътъ въ общественя животъ, чрезъ който мошеницитѣ управляватъ народитѣ както искатъ, то който мъдрецъ сполучи да убеди народитѣ въ истинската идея за смъртта, и че това е естественъ край на всѣко органическо същество, ще освободи човѣчеството отъ три четвърти обществено бreme, което сега народитѣ носятъ съ разни опѣла, парастаси и пр., които за умрѣлитѣ сж безполезни“.

Монаситѣ поддържатъ охолния животъ въ мѣнастиря чрезъ благочестиви посещения и подарѣци отъ добритѣ християни. Ходенето на Божи гробъ или на други прочути светилица и мѣнастири е задлжително за всички, които искатъ да си спасятъ душата или да си спечелятъ титла на благородство. И Селимински си отбелязва следната анекдотична характеристика на разнитѣ народи: „Въ всѣка страна различенъ е първиятъ въпросъ, който се дава на всѣки чужденецъ, когато той влиза въ нѣкоя кѣща. Въ Франция питатъ: има ли достъпъ въ двореца? Въ Англия: какви приходи получава годишно? Въ Холандия: разплатилъ ли е дълговетѣ си? Въ Германия: произлиза ли отъ благородна кръвь? А въ моето отечество: дали е хаджия?“ Посещението на Иерусалимъ или Света гора се смѣта за най-голѣма заслуга предъ черквата и важно срѣдство за блаженство на оня свѣтъ. „Препоръчва се на всѣки християнинъ поне веднажъ презъ живота си да посети свещенитѣ мѣста и подаде скъпоценни дарове за своето благочестие на пазителитѣ на светитѣ съкровища на експлоатацията“. И Селимински описва какъ съ окъпването въ р. Иорданъ се измивали всички грѣхове на поклонницитѣ (сжщото вѣрвали и индийцитѣ за р. Гангъ) и какъ ставало „сврѣхнебесното чудо“ — Иерусалимскитѣ патриархъ да запалва два снопа свѣци съ свѣтлина, „слѣзла отъ небето“.

Нравствения ликъ на монаситѣ Селимински рисува по сжщия начинъ, както и съвременникътъ му Неофитъ Бозвели, самъ нѣкога монахъ на Света гора. И двамата гледатъ на